

πῶς μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κείνους πού ἤθελαν νὰ τόνε δέσουν γιὰ τρελλό, καὶ δὲν ξέρω ἀκόμα πόσα χρόνια βάσταξε ὁ ὕπνος του ἢ ὁ λήθαργός του μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά.

Πόσον καιρὸ κοιμήθηκε; Πόσος καιρὸς χρειάζεται γιὰ νὰ ξεχάσουμε ἐκεῖνα πού ἀγαποῦμε καὶ μᾶς ἀγαποῦν; Εἶνε τάχα ἐγκλημα ἢ λησμονιά; Ὅσοι λησμονοῦν εἶνε κακοί; Εἶδετε πόση καλωσύνη ἔδειξαν καὶ ἡ Δουκίτσα καὶ ὁ Γιάνης, ὅταν ἐβοηθοῦσαν τὸν καῦμένο τὸν Ρίπ πού πέθνησε! Τὸ μικρὸ κοριτσάκι φοβήθηκε, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς ἔκαμε ἐγκλημα: ἀπλούστατα δὲν ἐθυμοῦνταν τὸν πατέρα του. Ὅλοι εἶταν ἀθῶοι, ὅλοι εἶταν καλοί... καὶ ὅμως πόση πίκρα μέσα σὲ ὅλα αὐτά!

Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ μὴν ἀναστήσῃ παρὰ ἓναν μονάχα ἄνθρωπο, καὶ μάλιστα ἓναν ἄνθρωπο πού δὲν εἶχε κορίτσια καὶ πού μόλις εἶχε πεθάνει. Καλὰ θᾶταν νὰ ρίχνανε ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο χῶμα πάνω στὰ πτώματα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Σ. Α.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ CHARLES BAUDELAIRE

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Πόσο μᾶς συγκινοῦνε ὡς τὰ σωθηκὰ οἱ μέρες τοῦ χινοπώριοῦ. Ἔως πού νὰ πονέσουμε μᾶς περνοῦν βαθεῖα. Γιατὶ καὶ οἱ συγκινήσεις οἱ γλυκεῖς κάποτε κρύβουν, στὴν ἀοριστία τους, τὴν ἔνταση—Τοῦ ἀπείρου ἢ λόγῃ εἶνε ἢ πὺδ σουβλερὴ.

Νά, πνίξε τὴ ματιά σου στοῦ οὐρανοῦ, στῆς θάλασσας τὸ ἀπέραντο.—Τὶ ἡδονὴ μεγάλη!—Τριγύρω ἢ μοναξιά, ἢ σιγαλιά, τοῦ γαλανοῦ αἰθέρα ἢ ὁμορφιά ἢ ἀσύγκριτη. Ὅταν μικρὸ πανάκι στὸν ὀρίζοντα νὰ τρεμουλιάζει ἀγναντεύεις, πῶς σοῦ θυμίζει τὴ σμικρότη σου, τὴν ἐρημιὰ τῆς ὑπαρξῆς σου, τῆς ἀγιάτρευτης! Καὶ ἡ μελωδία τῶν κυμάτων ἢ μονότονη—τὸ σύμπαν μ' ἀγκαλιάζει μὲ τὶς σκέψεις του, τὶς ἰδικές μου σ' αὐτὸ τὶς χαρίζω. (Γιατὶ ἐμπρὸς στῆς ὄνειροφαντασιᾶς τὸ μεγαλεῖο, τὸ ἐγὼ ἐκμηδενίζεται.)—Τὸ σύμπαν σκέπτεται, τὸ λέγω, ἀλλὰ ἀρμονικὰ καὶ καλλιτεχνικά, χωρὶς συλλογισμούς, ἐπαναλήψεις, συμπεράσματα.—Ὡς τόσο οἱ σκέψεις μου αὐτές, κἂν ἀπὸ ἐμένα φεύγουν, ἢ τὴ φύση, ὀλοτρόγυρα, ἀφίνουν πίσω τους, μὲ ἔνταση ἀπαράμιλλη ὑψώνονται. Ἡ ἐνεργητικότητα τῆς ἡδονῆς ἀνημποριᾷ γεννᾷ, πόνο πραγματικό. Τὰ πολυτεντωμένα νεῦρά μου θλιβεροὺς τόνους, νότες στριγλιάρικες σκοροποῦνε.

Μὰ τώρα χάσκω ἔμπρὸς στὰ βύθη τοῦ οὐρανοῦ. Μὲ ξετρελλαίνει ἡ λαμπράδα του. Μὲ ἀγριεύει ἡ ἀναισθησία τῆς θάλασσας. Καὶ τὸ ἀτράνταχτο τὸ θέαμα μὲ σκιάζει. Ἄχ, πρέπει τάχα νὰ ὑποφέρουμε παντοτεινά, τὴν ὁμορφιὰ ν' ἀφήνουμε μακριὰ μας! Φύση! μαγεύτρα ἄσπλαχνη, παντοτεινὴ Νικήτρα ἀντίπαλε, ἄφισέ με!

Μὴ μοῦ κεντρᾶς τοὺς πόθους, τὴν ὑπερηφάνειά μου, τοῦ ὁμορφου ἡ μελέτη, εἶνε ἀγῶνας πὺν ὁ καλλιτέχνης σκούζει στὴ τρομάρα του, πρὶν νικηθεῖ ἀκόμα!

ΜΕΘΑΤΕ

Μεθυσμένοι πρέπει ν᾿αἰσθανθεῖτε πάντα. Νὰ ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια! Γιὰ νὰ μὴν αἰσθανθεῖτε τὸ φορικτὸ φορτίο τοῦ καιροῦ πὺν τὶς πλάτες σας γκρεμίζει καὶ σᾶς σκύβει στὴ γῇ, ἀδιάκοπα νὰ μεθᾶτε ἀρμόζει.—

Ἄλλὰ μὰ τί; Μὲ τὴ ποίηση, τὴν ἀρετὴ ἢ μὲ κρασί; Ὅπως τραβᾷ ἡ ὄρεξί σας.— Ἄλλὰ μεθᾶτε.—

Καὶ ἂν καμμιὰ φορά, στὰ σκαλοπάτια κάποιου παλατιοῦ, στὸ πράσινο χορτάρι κάποιου χάνδακα, στὴ στυγνὴ μοναξιά τοῦ δωματίου σας, ξυπνήσετε, μὲ τὸ μεθύσι σας χαμένο, περασμένο, ρωτήσετε τὸν ἄνεμο, τὸ κῦμα, τ' ἀστέρια, τὸ πουλί, τὸ ὥρολόγι— αὐτὰ πὺν φεύγουν, πὺν στενάζουν, πὺν κυλοῦν καὶ πὺν μιλοῦνε, καὶ τραγουδοῦν.— Ρωτήσετε τί ὥρα εἶνε;

Καὶ ὁ ἄνεμος, τὸ κῦμα, τ' ἀστέρια, τὸ πουλί, τὸ ὥρολόγι θ' ἀπαντήσουν.— Τοῦ μεθυσιοῦ ἡ ὥρα ἔφτασε.— Γιὰ νὰ μὴν εἰσθε οἱ σκλάβοι τοῦ καιροῦ, πὺν τὰ μαρτύρια θὰ τραβᾶτε, μεθᾶτε, ἀδιάκοπα μεθᾶτε.— Μὲ τὸ κρασί, μὲ ποίηση ἢ τὴν ἀρετὴ, ὅπως τραβᾷ ἡ ὄρεξί σας.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. Ν. Π.